

## Argila

*Un relat de: [AssociacioRelataires](#)*

Com cada nit des de la mort del pare, el Nil es despertava suat, neguitós, agafava el peluix i s'instal·lava ben arraulit al llit de l'àvia. Ella l'abraçava i a cau d'orella li taral·lejava cançons de bressol. Així aconseguia adormir-lo. La pobra àvia no tenia temps per passar el seu propi dol, no es podia permetre una llàgrima, un sospir. La seva jove la necessitava forta i amatent mentre es recuperava de les seqüeles de l'accident i el nen depenia completament d'ella.

Les classes de ceràmica eren el seu únic refugi, quan modelava retornava a la mare natura i al bell principi de la creació, el contacte amb la terra humida li permetia somiar i fugir cap a un futur ple de colors maragdes i anyils. Sense saber com, un dia va fer un esbós del rostre del fill perdut. El següent, un bloc de fang va convidar-la a esculpir la cara estimada i a la setmana, després de moltes hores i moltes llàgrimes vessades va aconseguir crear una testa que només ella va identificar com el seu plançó. El va coure a la mufla i a l'arribar a casa va desar-lo en un racó del menjador. A la seva escultura li faltava ànima i va comprendre que el seu cor estava més destrossat que no es pensava.

Sorprenentment, un parell de dies després el Nil va dormir tota la nit sense despertar-se. Al matí va presentar-se a la cuina amb un somriure de sucre reclamant-li a la padrina l'esmorzar de cada dia.

-Mira, avui he dormit amb el pare i ja no he tingut por. Anirem a veure la mare aquesta tarda?

El cap de terracota lluïa com un estel entre els braços del nen, aquell tros de fang havia aconseguit el miracle de tornar l'esperança a la família.

J.L.F.